

Karácsony ünnepe

V E L E

A Vecsesi Evangélikus Egyházközség Lapja

VIII. évfolyam 3. szám | 2017. december | vecses.lutheran.hu

Gyermekké lenni

KARÁCSONYI ÜZENET

Jézus mondja: „Bizony, mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba.”

Lk 18, 17

Karácsony ünnepe igazából a gyermekeké. Szentestén minden értük van: a legkisebbekért. Aki látott már a karácsonyi várakozás izgalmában és az ajándékbonthatás önfeledtségében lévő kisgyermeket – érti jól, miről beszélek. Gyermekünk öröme természetes vágyakozást kelt bennünk saját gyermekkorunk karácsonyai iránt. Ezt, a felnőtt lét minden nyugt-bajját feledtetni akaró életérzést öntötte szavakba a költő, Ady Endre: „De jó volna mindent, mindent, / Elfeledni, / De jó volna játszadózó / Gyermek lenni. / Igaz hittel, gyermekszívvel / A világgal / Kibékülni, / Szeretben üdvözülni.”

De mit is jelent valójában gyermeknek lenni? Keresztfiam példáján értettem meg ezt. Az eset lassan negyedszázada történt. Alig múlt két éves. Szerette etetni nagyapja (az én apám) jószágait.

A bőséggel kiszórt kukoricának a baromfiudvar lakói nagyon örültek. Mi, felnőttek annál kevésbé. Hogy megakadályozzuk a pazarlást, bereteszteltük a terménytároló ajtaját. Egy alkalommal látam, szökik a gyermek a kamra felé. Utána eredtem. Csendben néztem, mit csinál. Próbálta kinyitni a zárat. Persze nem érte el a kallantyút. Magasan volt neki.

Mikor észrevette, hogy figyelem, megszólalt:

– Misi, vedd fel, Tomit!

– Miért vegyelek fel? – kérdeztem a felnőtt kajánságával.

– Mert Tomi kicsi és nem éri el! – hangzott az alig kétéves bölcs igazsága. Hát ilyen a gyermek. Tudja, hogy kicsi. Elismeri, hogy rászorol a nagyok segítségére. Feltétlenül megbízik szüleinek szeretetében, rá mer hagyatkozni a felnőttek jóindulatára.

Amikor Jézus azt mondja, úgy kell fogadnunk Isten országát, mint egy kisgyermek, akkor arról beszél, hogy a boldogság megtalálásának, az Isten országába való bejutásnak egyetlen módja van: ha gyermeki lelkülettel elfogadjuk Istennek a Jézus Krisztusban felénk áradó szeretetét. Ez a karácsony lényege, egyben csodája. Isten kisgyermekként nekünk adja Fiát a betlehemi jászológyon, és ezt üzeni a Kisdedben: Hagyatkozz rám!

Bízz bennem! Higgy a szeretetemben! Ismerd fel, hogy szükséged van rám és megleled az elveszített boldogságot! Újra gyermek lehetsz! Az én gyermekem!

Luther Márton így fogalmazza ezt meg egyik karácsonyi prédikációjában: „Krisztusnak azért kellett emberré születni, hogy benne újjászüleassunk. Íme, ez az a nagy öröm, amiről az angyal beszél. Nemde vigasztalás és mérhetetlen kegyelem az Istentől, mikor az ember, ha hisz, azzal a kincssel dicsekedhetik, hogy Mária az ő valódi anyja, Krisztus a testvére, Isten az Atyja...?! Rajta légy, hogy vele cserélve, születését sajátoddá tedd. A magadétól szabadulj meg s az Övét vedd át.”

Rajta hát! 2017 karácsonyán, legyünk újra gyermekké! Hiszen a karácsony igazából a Gyermek ünnepe, meg a gyermekeké és mindazoké, akik mernek gyermekké lenni: Isten gyermekeivé!

NÉMET MIHÁLY

lelkész (Maglód)

Minden a helyére kerül

A 2018. ÉV IGÉJÉNEK ÜZENETE

„Isten mondja: Én adok majd a szomjazónak az élet forrásából ingyen.”

Jel 21, 6c

Víz. Mi itt, Európa közepén, a Kárpát-medencében, el se tudjuk képzelni, hogy mit jelent a szomjúság. Bőven van vizünk. Jó dolgunkban palackozott vizet veszünk, miközben a csapból is jó minőségű ivóvíz folyik. Nyugodtan lubickolhatunk naponta akár többször is egy kád forró vízben.

Víz. Ázsiában és Afrikában asszonyok gyalognak kilométereket azért, hogy a környék egyetlen kútjából valamennyi ivóvízhez jussanak. Hosszú órákat állnak sorba, hogy korsóikat megmerítve induljanak vissza családjukhoz, gyermekeikhez. Ki tudja, mennyi ideig elég a korsó víz?

Víz. Egy ENSZ-jelentés szerint a világon hat emberből egynek nem jut tiszta ivóvíz. A Föld vízkészleteinek csupán 2%-a iható, öntözhető édesvíz. Az egész világon egyre jelentősebb az ivóvíz felhasználásának mennyisége. A vízhiányos országok lakossága – tanulmányok szerint – 2025-re az ezredfordulás közel fél milliárdról 3 milliárdra nőhet. Afrikát és Dél-Ázsiát érinti a probléma mindenekelőtt. Naponta ötezer gyermek hal meg a vízhiány vagy a rossz minőségű víztől kapott fertőzések miatt Afrikában – írja a Wikipédia.

Víz. Állunk az ajtóban, beszélgetünk. Beszélgetünk a rohanásról, a tennivalókról, az idegességünkről, a gyerekeink végeláthatatlan kötelességeiről, amihez mi a taxi szolgálatot biztosítjuk, azzal, hogy ide-oda, egyik programról a másikra hurcoljuk őket. A nap végére mi is és gyermekeink is kimerülnek. Annyi programunk van, annyi tennivalónk! Valami mégis hiányzik.

Víz. Szomjas a lelkünk. Egy kis csendre, szeretetre, ölelésre, meghitt beszélgetésre vágyunk. Nem hiába hasonlítja a lelki szomjúságot az Ige a testi-fizikai vízhiányhoz. Csodás technikánk van, informatikai tudásunkkal pillanatok alatt képesek vagyunk kapcsolatot teremteni, programok sokaságát kínálják számunkra nap mint nap. Lehetőségeink határtalanok. Mégis... mintha valamire szomjajzánk.

Víz. A lelki szomjúság jó dolog. Legalább a hiányt érezzük. Annyi mindenünk megvan, de mégis vágyakozunk valami után, ami nem megvehető, kereskedelmi forgalomba nem hozható. Olyan hiányérzet ez, ami arra indít bennünket, hogy össze-vissza szaladgáljunk szellemi, lelki irányzatokat követve, vagy az anyagiak megszerzésével enyhítsük maró szomjúságunk. Lehet, hogy ez az Isten iránti vágyunk?

Víz. Isten az élet forrásáról beszél. A mondanivaló ma is aktuális, mert miközben biológiai életet élünk, és hatalmas tempóban fogyasztjuk el muníciónkat; gyorsaságot és egyre nagyobb teljesítményt követelve magunktól és a környezetünkben élő emberektől is, egyszer csak azt vesszük észre, hogy nem is élünk. Az élet lényegét vesztítettük el. Már nem tudunk gyönyörködni a reggelben, a naplementében, az esőben, a gyermek mosolyában, a párunk ölelésében, a csend hangjaiban...

Víz. Isten Jézusban ingyen kínálja nekem, neked, nekünk az élet forrását. Halod, ahogy csobog? Kiapadhatatlanul kínálja számunkra a friss, életadó nedűt.

Amikor megkóstoljuk, amikor csak egy cseppet is iszunk belőle, helyükre kerülnek a dolgok. Meglátjuk a nagyobb tervet, a csodát, az Élet értelmét, a magunk valóságát. Tennivalóink hirtelen háttérbe szorulnak, és csak az Istennel való együttlét marad. Ülünk együtt, ő felénk nyújtja kezét. Kezében pohár, a pohárban önmagát adja. És mi csak innánk, hogy ki ne apadjunk, hogy el ne szakadjunk tőle, hogy vele maradjunk a következő évben is, és mindörökre.

HEINEMANN ILDIKÓ

lelkész

Kapcsolódjunk!

BESZÉLGETÉS A KERESZTÉNY GYERMEKNEVELÉSÉRŐL

A hit átadása a családban címmel Csáky-Pallavicini Zsófia pszichológus és Németh Zoltán evangélikus lelkész, a Gyülekezeti és Missziós Osztály vezetője beszélgetett november 10-én a Reformáció 500 – „Egyedül hit által” sorozat keretében templomunkban.

A téma rögtön felkeltette az érdeklődésemet, hiszen magam is érintett vagyok több gyermek tekintetében is. Sok kérdés kavargok bennem, amikor azt tapasztalom, hogy egyik vagy másik vagy harmadik gyermekem nem akar jönni az istentiszteletre. Magyarázat persze mindig akad. Mivel teszek jót szülőként? Milyen reakció lenne hiteles? Diktatórikusan azt kell mondanom: „De akkor is...”? Megengedően el kell fogadnom, hogy nem akar, és majd, ha úgy gondolja, ha bajban lesz...? Elég, ha beíratom hittanra a gyereket? Elég, ha egyéb közösségi alkalmakon részt veszünk közösen? Jézus hogyan kezelné ezt a helyzetet?

A beszélgetést Heinemann Ildikó, gyülekezetünk lelkésze moderálta. Az első kérdése arra vonatkozott, hogy van-e a gyermeki fejlődésben helye a hit fejlődésének.

A Jóistenről alkotott kép a családban való nevelkedéssel alakul – tudtuk meg Zsófiától. Az anyához és az apához fűződő kapcsolatból, az általuk a gyermek jelzéseire adott reakcióknak megfelelően formálódik az ősbizalom: a „mennyire vagyok biztonságban”, „mennyire vagyok jó” érzése. Tudatosan elindíthatjuk, hogyan gondoljon a gyermek az Istenre, ha „van egy kedves anyja, egy jó apja, egy dédelgető nagymama. A vallás ehhez – a már kialakult képhez – hozzáteszi, hogy Isten olyan, mint egy jó atya. Az ovis, kisiskolás korban kezd szétválni a szülőről alkotott kép és az istenkép.”

Németh Zoltán azt hangsúlyozta, hogy fontos, hogy „a gyermek magába gyűjthesse az életigenlő, életörömtől közvetítő, nemtől függetlenül érkező érzéseket. Ez nem direkt vallásos nevelést jelent, hanem azt, hogy olyan érzelmi

biztonságba érkezzen a csecsemő, amely megalapozza a későbbi vallásosságot.”

Ildikó következő kérdése arra irányult, hogy hívővé válhat-e az, akinek gyermekként soha nem beszéltek Istenről. Zoltán saját példát hozott, miszerint ő sem kapott vallásos nevelést otthon, viszont a nagypja evangélikus kántortanító volt, ezért az édesapja – a nagypa emlékére hivatkozva – kényszerítette, hogy konfirmáljon. Konfirmált, de ennek nem volt hatása az Istennel való kapcsolatára. Később egy konferencián hozta elé valaki ismét az Isten-kérdést, és ekkor kezdett el teológiával foglalkozni. Elmondta, hogy hálás Istennek, hogy nem terhelték meg az életét tekintélymondatok, maga tapasztalhatta meg a hitre jutást. Istenhez sokféle egyéni út vezet.

Zsófia a valláslélektan szemszögéből világitotta meg a kérdést. „Nem a direkt tanítás hozza elénk az Istent. Földi életünk során nagyon lényeges, hogy hogyan tudunk kapcsolódni.” Kapcsolódási képességünk a szeretetkapcsolatainkban tud fejlődni. Rendkívül lényeges a kapcsolódni tudás képessége!

Felmerült a kérdés: akkor nincs is szükség a hittanórára? Zsófia úgy fogalmazott, hogy a kapcsolataiban próbálja megmutatni azokat a dolgokat, amik a saját életének a sarokkövei, ezeket szeretné megosztani azokkal a gyermekekkel, akik rá bízottak. „A gyerekek azt kapják, akik mi vagyunk, amit meg tudunk osztani magunkból, a saját történeteinket. Ez nem formális tanulás. Hitre nevelni azt jelenti, hogy magunkat megmutatni, a gyermek elé tenni, hogy nézd, én így csinálom, van ehhez kedved?”

Zoltán gyülekezeti lelkészi emlékeiből merítve elmondta, hogy azt tapasztalta, hogy ami régen működött, az most nem működik. Nem öröklődik minden apáról fiúra. (Neki fiai vannak; nekem lányaim is, szóval kiegészíteném, hogy anyáról lányára.) Azt tapasztalta, hogy egy idős gyülekezeti tag halálával több generáció egyházfenntartási járuléka elveszett. A családok nincsenek abban a lelkiállapotban, hogy tovább tudják adni a hagyományokat: a templomba járást – létezik még az a generáció, akinek ez tiltott, vagy rossz szemmel nézett cselekedete volt – a családi hagyományokat, hogy „miként ünnepeljük családunkat a születésnapokat, névnapokat, tehát hogyan becsüljük meg az élőket, hogyan búcsúzzunk az elhunytakról, honnan és hogyan érkezünk a templomba. Ma sokszor elküldik a gyereket szerepelni a templomba; és ha szerepel, akkor el is jön a család megnézni. Tehát az egyház valamit nem jól csinál, ha nem tudja bevonni az embereket az istentiszteletre.”

„Van-e értelme a kötelező hitoktatásnak?” – hangzott Ildikó kérdése. Zsófia ismét a kapcsolat szemszögéből közelítette meg a kérdést: van-e kapcsolata a gyermeknek a pedagógussal. Egy kutatásban „kamaszok megfogalmazták, hogy a teológiával az a baj, hogy olyan kérdésekre adott válaszokat tartalmaz, amiket soha senki nem tett fel. Ha tudunk olyan kérdéseket találni, amik valóban a korosztály valódi kérdései, akkor van értelme.” Például egy egyházi gimnáziumban lehetett arra kérdésre keresni a választ, hogy „Milyen az igazi nő?”

„Felnőtként is az az igényem, hogy a kérdéseimre választ kapjak. A pré-

dikációk sokszor semmitmondóak, a lelkészek elbeszélnek az emberek feje fölött. Ami ötszáz éve kérdés volt, az ma nem kérdés” – fogalmazott Zoltán a válaszában – De „inkább végezzük a hitoktatást, mint nem. A szülő feladata, hogy biztosságot, bizalmat, bátorítást adjon. Mindezek szükségesek ahhoz, hogy mindaz ki tudjon bontakozni, ami belül van. Teremtsük meg a bizalom, a megszólíthatóság légkörét. A bátorítás erősítést jelentsen, ne annak kifejezését, hogy még mindig nem jó úgy, ahogy a gyerek csinálja.”

Sajnos mindezek ellenkezője is jelen van világunkban: a bizonytalanság, a válaszok magas aránya ennek az egyik tünete. Anno „a családok gazdasági érdeke fenntartotta, hogy a család egyben legyen, ez kedvezett a rítusok megélésének. Ma a gazdasági érdek vált a legfontosabbá, ez viszont a család és a rítusok ellen van.” Ma már nem olyan fontos egy névnapot, születésnapot megünnepelni. (Gondoljuk csak el, Jézus menyiszer ünnepelt, étkezett együtt a tanítványokkal, a hallgatóságával.) Ami miatt Zoltán mégsem pesszimista, az az, hogy „az ember nem tud nem vallásos lenni, aki istentagadó, az is csak Valakinek a létezését tudja tagadni.” Ő az egyház felelősségének tartja, hogy a szent tartalmat olyan formában tudja kínálni, ami befogadható. „Az biztos, hogy valamit másként kell csinálni, a régi nem fog úgy működni, ahogyan előtte. Az embereket asztalok köré lehet ültetni, együtt lehet enni velük, kirándulni, valakivel beszélgetni, segíteni egymásnak” – ez lehet a jövő útja.

Zsófia szerint nem az van a hitoktatás fókuszában, ami a lényeg. „A hit tan arra koncentrál, hogy hogyan lesz a gyermekből jó egyháztag, ahelyett, hogy arra összpontosítana, hogy hogyan lehetne úgy jelen lenni a gyermek életében, hogy az neki jó legyen.” Meg kell tanítani a gyermekeket arra, hogy ki tudják fejezni azokat az érzéseket és gondolatokat, amelyek bennük vannak, ha ők még nem tudnak magukról mesélni, akkor tegyük meg ezt mi, szülőként. „Ha csak annyit mond egy kamasz, hogy „áá”, arra is lehet a válasz egy „áááááá, és ebből is elindulhat egy kommunikáció.” A lényeg, hogy ne hagyjuk abba párbeszédet. Kapcsolatba kell kerülni a gyerekekkel!

A beszélgetés nagyon gazdag tartalommal bírt. Az kristályosodott ki számomra, hogy mindig figyelembe kell venni, hogy ki az a gyermek, akinek a hitemet tovább szeretném adni, hozzá milyen út vezet. A legfontosabb, hogy milyen a kapcsolatom a gyermekeimmel, ki tudjuk-e fejezni az érzelmeinket egymás iránt. A sok netezés, kütyüzés is más értelmet nyert számomra, hisz a gyerekek ilyen módon is kapcsolódni szeretnének egymáshoz. Viszont nekem szülőként jelen kell lennem a gyermekeim életében ahhoz, hogy ne kizárólag a kortársak felé akarjanak orientálódni. Szülőként, nagyszülőként, hitoktatóként fel kell fedoznünk a modern korok eszközeiben azokat a lehetőségeket, amelyek elősegíthetik a gyerekekhez, fiatalokhoz, felnőttekhez, mindenkihez való kapcsolódást.

PAPP SZILVIA

A reformáció üzenete a színpadon

INTERJÚ KISS ZSOLTNÉ BERÉNYI TÜNDÉVEL

A reformáció ünnepén Luther Márton életéről szóló színdarabot adott elő gyülekezetünk ifjúsága. Ahogyan az egy éve készült Luther-előadást, úgy ezt a darabot is a Nagykőrösön élő Kiss-házaspár jegyzi: szerzője Berényi Tünde, rendezője Kiss Zsolt. Ezúttal Tündét kérdeztük színházi háttéréről, szerzői indíttatásáról és magáról a darabról.

– Hogyan lettél keresztény-evangélikus?

– Szolnokon, katolikus családban nőttem fel, így természetesen katolikusnak is kereszteltek. Ennek ellenére nem jártunk rendszeresen templomba, és Istenhez csak kamaszkoromban – az egyébként eléggé kétarcú színházi életem alatt – kerültem közel egy ember által, aki olyan hitelesen tudta nekem közvetíteni az Úristen üzenetét, hogy elkezdtem foglalkozni a vallással. A katolikus és református egyházban azonban soha nem tudtam otthon érezni magam. Túlságosan „vonalasnak” találtam őket. Hosszasan imádkoztam az Úristenhez, hogy mutassa meg nekem, hol van a helyem. A rá következő napokban a kőbányai piacon egy antikvárius könyvkereskedőnél – ahol azelőtt is rendszeresen vásároltam – egyszer csak az egyik könyvespolcon a többi könyvtől elkülönítve megláttam egy evangélikus énekeskönyvet. Akkor tudtam, hogy ez jel: nekem az evangélikus egyházban van a helyem. Ebből kifolyólag nagy Luther Márton rajongó vagyok.

– Mikor és hogy jött az ötlet, hogy színdarabokat írj?

– Ugyan kétszer is próbálkoztam, de a Szolnoki Szigligeti Színházba nem vettek fel. Az akkori igazgató, Schwajda György azonban leszerződtetett, és így főiskola nélkül elkezdtem játszani. Csakhogy nem sokkal ezután történt velem egy családi tragédia, aminek hatására egyik napról a másikra otthagytam a színházi életet, és hosszú éveig nem is tettem be a lábam semmilyen teátrumba. Ezt követően főiskolákat és egyetemeket végeztem kultúra, civilség és pszichológia vonalán, és Szolnokon a művelődési ház igazgatóhelyettese, majd egy civilszervezet elnöke lettem. Ekkor találkoztam egy bajba jutott szolnoki rendezővel, aki segítséget kért tőlem a menedzselésben. Itt jött vissza az életembe a színház. Nem mellesleg Zsoltival is így találkoztam. Neki volt egy társulata, nekem pedig egy egyesületem – elkezdtünk hát együtt színházat csinálni. Ekkor lépett be az életembe a színdarab írás. A társulatnak mesedarabra volt szüksége, és ugyan még soha nem csináltam ilyet korábban, megpróbálkoztam a szövegírással. Azóta szinte minden meseelőadást én írok meg.

– Honnan merítesz ötleteket a mesékhez?

– Mindig történik valami a felnőttek világában, ami lefordítható a gyerekek nyelvére. Ezek általában negatív dolgok. Motoszkal valami a fejemben – ha olyasmit hallok, mint például kirekesztés. Ebben a témában gyönyörű tanulságos történetet lehet ki-

kerekíteni. A darabjaimban nagyon fontos a tanítás. Véleményem szerint a „méltó” büntetés nem túl építő, ezért a mesék végén a szereplők általában megbeszélik és tisztázzák a problémákat.

– Milyen színműveket szereztél eddig? Van kedvenced?

– A Tündöklő Szivárvány című mesedarab nagyon a szívemhez nőtt, ugyanis rendkívül szép és tanulságos lett. Ezenkívül az Őrütl nőket című felnőtt darabomra is nagyon büszke vagyok, mert mind a két része teljes mértékben az én szüleményem. Valamint egy szlovákiai kisváros, Szimő himnuszát is én írtam. Ez még egy jelentős eredményem. Továbbá most tervben van egy Maci kávé című, gyerekgondolatokat tartalmazó könyv megírása is.

– Említetted, hogy színházi szereped is volt. Milyen darabokban játszottál?

– Szolnokon volt egy Híd Színház nevű – ma már 50 éves – társulat, alternatív színház, ahol John Millington Synge Férfi Lovasok című drámájában Nórát alakítottam. Ez egy tragikus szerep. A darab rendezőjének ez volt a vizsgaelőadása, amelyen az ország egyik legnagyobb direktora, Ascher Tamás is részt vett. Ő úgy nyilatkozott, hogy az én alakításom volt az, ami őt a legjobban megfogta. Ez nagyon sokat jelentett nekem.

Aztán a Szigligetiben jöttek sorban a fellépések. Játszottam és énekeltem például Spárta Legszebb Szüzét. Ez egy szóló szerep volt úgy, hogy még csak középiskolás voltam. A leszerződés után pedig szerepeltem Stendhal Vörös és Feketéjében, Eisemann Mihály XIV. Renéjében, Weöres Sándor A kétfejű fenevadjában és még sok más darabban.

– Milyen élményekkel gazdagodtál általuk?

– A színház azért jó, mert az ember olyan érzéseket élhet meg, amelyeket a civil életben nem mindig lehet. Az ember kiadhatja a feszültségét, kipróbálhat olyan emberi karaktereket, aminek a tulajdonságaival ő egyébként a hétköznapi életben egyáltalán nem, vagy nem olyan mértékben rendelkezik. Egyetlen egy dolgot hiányolok, az pedig a negatív karakter. Én nagyon szerettem volna kipróbálni magam valamilyen gonosz szerepben is, de ez nem adatott meg. Egyedül annyi jutott, hogy Mozart Varázsfuvolájában elénekelhettem az Éj királynőjének áriáját.

– Akkor beszéljünk a Luther-darabról! Milyen források segítségével írtad?

– Több életrajzi könyvet is elolvastam Lutherről. Az Asztali beszélgetéseket a reformációi emlékévképcsán heti rendszerességgel leköszöltem. A Luther-filmet is láttam, valamint a konfirmáció alkalmával a Kis Kátét is megtanultam. Illetve egyszer láttam a tévében egy műsort, amelyben különböző híres teológusok személyéről, köztük Luther Mártonéről is érdekes vitát folytattak, és ebből nagyon sok emlék megmaradt.

– **Mit gondolsz, mennyire lett hiteles?**

– Én azért gondolom, hogy hiteles lett, mert nem képmutatásból írtam, hanem teljesen őszintén. Azt írtam le, amit valójában érzek Luther Mártonnal és a tanaival kapcsolatban, és ezért gondolom, hogy az lett.

– **Izgalmasnak tartottad a témát?**

– Persze. Az első darabban nagyon fontos volt, hogy a mai korra hogyan hat a reformáció. Hiszen miért is ünnepeljük ezt az eseményt? Nem az a lényege, hogy valamikor pár száz éve megtörtént, hanem az üzenete, amit közvetít. Az üzenet, aminek ma is köke-ményen aktualitása van. A másik darab pedig emléket állít Luther egyes élethelyzeteinek. Ez is nagyon fontos, csak szerintem a reformáció sokkal több, mint emlékezés.

– **Sokak szerint a második darab még jobban sikerült, mint az első.**

– Én a saját munkámmal szerintem még soha nem voltam megelégedve száz százalékosan. Ha több idő állt volna rendelkezésemre, akkor másképp írtam volna meg. Éppen ezért nagyon szeretnék írni egy nagy, kétfelvonásos Luther-darabot, amely egyrészt méltó emléket állít ennek a fantasztikus embernek, másrészt megmutatja, hogy milyen esendő személyiség volt a maga depressziójával, küzdelmeivel. Hiszen ő is olyan volt, mint mi. Szóval kitűzött céloom egy ilyen, nagyobb lélegzetvételű darab összeállítása.

BARANYI ÁDÁM

Presbiterválasztás 2018-ban

GYÜLEKEZETI ÉLET

Evangélikus egyházunkban 2018-ban általános tisztújítás lesz: a gyülekezeti szint-től kezdve az országos szintig presbitereket, elnökségi tagokat, zsinati küldötteket választunk egyházunkban. Most a számunkra leginkább meghatározó feladatról, a gyülekezetünkben történő presbiter- és tisztségviselő választásról írok.

Gyülekezeti közösségünk egyházkormányzási szerve a közgyűlés, amelynek tagja mindenki, aki elmúlt 18 éves, és fizetett egyházfenntartást 2017-ben. December közepén a lelkészi hivatalban, templomban bárki hozzáférhet ahhoz a listához, ahol ellenőrizheti, hogy a neve szerepel a közgyűlési tagok között. Amennyiben nem találja a nevét, az idei egyházfenntartás befizetésével felvetetheti magát a névsorba december 31-ig. Itt biztatok minden kedves testvérünket arra, hogy hordozzon anyagi felelősséget gyülekezetünkért. A gyülekezetet nem az állam, nem az adónk 1%-a, hanem a gyülekezeti tagok tartják fenn. Mi vagyunk azért felelősek, hogy legyen

templomunk, fűtés és világítás a templomunkban, hogy legyen a lelkészünknek fizetése; és még sok más kiadásunkat is az egyházfenntartásból kell állnunk.

A közgyűlés választja meg az egyházközség tisztségviselőit, alapít vagy megszüntet gyülekezeti intézményeket, dönt a lelkészi állások számáról, határoz a jelentősebb beruházásokról, azok fedezetéről, szabályrendeleteket alkot. Ez a közösség választja meg az egyházközség tisztségviselőit is. A tisztségviselők, presbiterek a gyülekezet életéért felelős személyiségek, akik elkötelezetten hisznek Istenben, és önkéntesen tesznek ezért a közösségért. A következő tisztségeket kell megválasztanunk:

- felügyelőt, aki a gyülekezet világi vezetője,
- másodfelügyelőt, aki a felügyelő helyettese,
- gondnokot, aki az anyagi és a dologi természetű ügyekért felel,
- kántort, aki a zenei életért felelős,
- jegyzőt, aki a presbiteri és más ülések jegyzőkönyveit vezeti,
- pénztárost, aki a pénzügyekért felel,
- számvevőszéket, és annak elnökét, aki a pénzügyi gazdasági ügyeket ellenőrzi,
- presbitereket, akik a tisztségviselőkkel együtt látják el a gyülekezet vezetésének feladatait.

A presbitérium létszáma a tisztségviselőkkel és a lelkésszelegyütt összesen 10 főből fog állni. A közgyűlés bármely tagjának joga és lehetősége van presbitereket jelölni, azzala feltétellel, hogy megbizonyosodik róla, hogy az általa ajánlott személy vállalja is a tisztséget. Ehhez egy nyilatkozatot szükséges a jelölttel kitöltetni és leadni a templomban elhelyezett dobozban. Bárki jelölheti önmagát is presbiternek, tisztségviselőnek. A jelölés időszaka 2017. december 1. és január 11. között van. Ebben az időszakban három közgyűlést tartunk. A közgyűlésekre a vasárnapi istentisztelet után kerül sor.

– Január 14-én bemutatjuk a jelölteket, jóváhagyjuk a szervezeti és működési szabályzatot, és bemutatjuk a gyülekezet ez évi zárszámadását, elfogadjuk a lelkész ez évi jelentését, és meghallgatjuk a presbitérium hatévi munkájának beszámolóját.

– Február 11-én megszavazzuk a jelöltek közül az új tisztségviselőket és presbitereket.
– Március 18-án ünnepi istentisztelet és közgyűlés keretében beiktatjuk az új presbitériumot.

Nagy szeretettel kérem minden kedves testvéremet, hogy aktívan vegyen részt a választási folyamatokban, azokat pedig, akik elhívást kaptak arra, hogy gyülekezetünk felelős vezetőségében szolgálatot lássanak el, bátorítom, hogy vállalják fel ennek örömét és nehézségét is. Nekem, mint lelkésznek nagy szükségem van segítő kezekre, szívekre, lépni vágyó lábakra.

Célom, hogy ne lelkészközpontú gyülekezetet, hanem Krisztus-központú közösséget építsünk, ahol együtt szolgálunk a Mi Urunknak.

HEINEMANN ILDIKÓ

„Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.”

(1Kor 12. 12,27)

Kérjük, hogy aki tud beteg, ágyhoz kötött testvérünkről, aki szívesen venne úrvacsorát, jelezze.

Vecsési Evangélikus Egyházközség
65100091-10098316

Kérjük, hogy adója 1+1%-ával támogasson minket!

A gyülekezetünket támogató
Sátor Egyesület adószáma:

18207271-1-13

A Magyarországi Evangélikus Egyház
technikai száma:

0035

Sátor Egyesület
11742283-20037927

Rendszeres programjaink

SZOMJOLTÓ

VECSÉSEN

- minden vasárnap 10 órakor istentisztelet úrvacsoraosztással
- minden hónap második vasárnapján családi istentisztelet, negyedik vasárnapján a születésnaposokat áldjuk meg
- hétfőn 17 órakor próbál a Fehér Rózsa Színjátszó Kör
- kedden 15 órakor bibliaóra
- szerdán 17³⁰-tól énekkar
- pénteken 18 órától kisifi, 19 órától ifjúsági óra

GYÁLON

- a hónap első és harmadik vasárnapján 14³⁰-tól istentisztelet
- a hónap harmadik vasárnapján úrvacsoraosztás

A gyáli gyülekezeti alkalmakat a Zrínyi utcai református imateremben tartjuk.

ÜLLŐN

- a hónap első vasárnapján 16 órakor istentisztelet

Az üllői alkalmainkat a Kossuth utcai református templomban tartjuk.

ÜNNEPI ALKALMAINK

December 23. 18⁰⁰ – adventi elcsendesedés; a negyedik gyertya meggyújtása

December 24. 15⁰⁰ – szentesti istentisztelet a gyerekek színdarabjával
(december 24-én délelőtt nem lesz istentisztelet)

December 25. 10⁰⁰ – ünnepi istentisztelet úrvacsoraosztással
Gyálón 14³⁰-kor ünnepi istentisztelet úrvacsoraosztással
Üllőn 16⁰⁰-kor ünnepi istentisztelet úrvacsoraosztással

December 26. 10⁰⁰ – istentisztelet úrvacsoraosztással

December 31. 17⁰⁰ – óév esti istentisztelet

Január 1. 10⁰⁰ – istentisztelet úrvacsoraosztással

Gyálón és Üllőn a december 25.-i rend szerint lesz istentisztelet

Január 6. 18⁰⁰ – Vízkereszt ünnepi istentisztelet

Január 14. 10⁰⁰ – családi-gitáros istentisztelet

A 2018. évi ökumenikus imahét programja

Január 21. 17⁰⁰ – a Petőfi téri katolikus templomban Dömötör Norbert református lelkész szolgál

Január 22. 18⁰⁰ – a református templomban Téglási Lajos baptista lelkész szolgál

Január 23. 18⁰⁰ – Jókai utcai katolikus templomban Heinemann Ildikó evangélikus lelkész szolgál

Január 24. 18⁰⁰ – az evangélikus templomban Frics Zoltán katolikus diakónus szolgál. Énekel a Vecsernye kórus.

Január 25. 18⁰⁰ – a Kikinda utcai kápolnában meghívott evangélikus lelkész szolgál

Január 26. 18⁰⁰ – meghívott református lelkész szolgál (helyszín: egyeztetés alatt)

Január 27. 17⁰⁰ – az Erzsébet téri katolikus templomban meghívott baptista lelkész szolgál

Január 28. 17⁰⁰ – a református templomban Huszka Mihály katolikus plébános szolgál

VELE
A Vecsési Evangélikus Egyházközség Lapja
Gyülekezeti terjesztésre és használatra

Felelős kiadó: Heinemann Ildikó
Szerkesztette: Koczor Kinga Dóra
Tördelés: Mukk György

VECSÉSI
EVANGÉLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG

Heinemann Ildikó
lelkész

+36 29 350 371
2200 Vecsés, Károly utca 24.
ildiko.heinemann@lutheran.hu
vecs.es.lutheran.hu
fb.com/VecsésiEvangelikus